

Jézus, hitünk Szerzője és Beteljesítője

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Józsué 2:9-11; Róma 1:17;
Zsidók 10:35-39; 11; 12:1-3

„Nézzünk Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázzattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült” (Zsid 12:2, RÚF).

A zsidókhöz írt levél 11. és 12. fejezetei a könyv talán legkedveltebb szakaszai. Versenyként jellemzik a keresztényi életet, amelyben mind részt veszünk és a hűségesek jutalomban részesülnek. A megváltás drámáját is versenyfutásként mutatják be, amelyben a szenvedések ellenére kitartottak a múltban élt hívők, de a jutalmukat még nem kapták meg. Azért nem, mert a történet végén mi is ott vagyunk, velünk zárul a végső felvonás. A dráma azal fejeződik be, amikor mi belépünk és lefutjuk a verseny utolsó részét, miközben Jézus a célvonalnál, Isten jobbján ül. Ő buzdít minket, aki a legjobb példája annak, hogyan kell versenyezni. Ő a koronatanú, aki igazolja, hogy biztos a jutalom, és Ő az előfutár, aki megnyitja előttünk az utat (Zsid 6:19-20; 10:19-23).

A 11. fejezet kifejti, hogy a hit bizalom Isten ígéreteiben, akkor is, amikor még nem látjuk azokat. Ebben a tanulmányban felfedezzük a múltbeli példák, legfőképpen Krisztus példája által, aki a hit szerzője és beteljesítője (Zsid 12:2, RÚF), hogy mit jelent a hit és hogyan tehetünk rá szert.

AZ IGAZ EMBER HITBŐL ÉL

Olvassuk el Zsid 10:35-39 szakaszát! Mit mond Isten ezekben a versekben?

Az állhatatosság Isten végidei népének jellemtulajdonsága, ami nélkül nem kaphatja meg az ígéreteket (Jel 13:10; 14:12). A hívőknek „*tántoríthatatlanul*” kell ragaszkodniuk a hitükhöz, hogy ki tudjanak tartani (Zsid 10:23; 4:14). Pál megmutatta, hogy a pusztai nemzedék nem nyerhette el az ígéretet, mert nem volt hitük (Zsid 3:19). *A zsidókhöz írt levél* úgy ír a hívőkről, mint akik már az ígéret teljesedésének a határára értek (Zsid 9:28; 10:25, 36-38), és hinniük kell annak érdekében, hogy átvehessék az ígéreteket (Zsid 10:39).

Pál a hitről szóló magyarázatát Hab 2:2-4 verseinek idézésével vezeti be. Habakuk azt kérdezte Istentől, hogy miért tűri meg az álnok embereket, akik elnyomják az igazakat (Hab 1:12-17). A próféta és a népe szenvedett, és várták, hogy Isten cselekedjen. Az Úr viszont azt válaszolta, hogy az ígéret beteljesedésének elrendelt ideje van, nekik pedig várniuk kell (Hab 2:2-4). Habakuk és a népe hozzánk hasonlóan az ígéret és a teljesedés közötti időben élt. Isten üzenete így folytatódott *A zsidókhöz írt levélben*: „*aki eljövendő, eljön, és nem késik*” (Zsid 10:37, HUNB; lásd még Hab 2:3).

Az üzenet Jézusra utal. Ő az Igaz, a hit megtestesítője, aki Isten előtt kedves és életet ad nekünk (Zsid 10:5-10).

Akkor miért „*késlekedne*”? Nem fog! Már eljött meghalni értünk (Zsid 9:15-26), és a megadott időben ismét el fog jönni (Zsid 9:27-28; 10:25). Az Úr üzenete így folytatódik: „*Az igaz pedig hitből él*” (Zsid 10:38). Pál ugyanezt állítja Róm 1:17 és Gal 3:11 verseiben is. Róm 1:16-17 része különösen tanulságos, mert kifejti, hogy Isten igazságossága „*hitből hitbe*” nyilvánul meg. Az apostol azt érti ez alatt, hogy az Úrnak az ígéreteihez való hűsége van előbb, a mi hitünk és/vagy hűségünk pedig annak eredményeképpen születik meg.

Mivel tehát Isten hű az ígéreteihez (2Tim 2:13), az Ő hűségére válaszul az igazak is hűek maradnak.

Miért fontos felismernünk azt, hogy a saját hitünk Isten hűségéből származik, abból táplálkozik? Hogyan tanulhatunk meg jobban bízni Isten irántunk való hűségében, illetve a nekünk tett ígéreteiben?

ÁBRAHÁM HITE

A zsidókhöz írt levél úgy határozza meg a hitet, hogy „*a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés*” (Zsid 11:1). Majd több hűséges embert sorol fel Izrael történelméből példaként arra, hogy mit jelent a hit. Ők a tetteikkel mutatták meg a hitüket.

Olvassuk el Zsid 11:1-19 részét! Mit tettek a „hithősök”, ami a hitüket példázta? Milyen kapcsolatban álltak a tetteik a nem látott dolgok reményével?

Talán Ábrahám a legfontosabb szereplő ebben a fejezetben. Az utolsó hitből fakadó tette pedig különösen tanulságos a hit igazi természetét tekintve. A levél megjegyzi: Isten részéről ellentmondásosnak tűnt, amikor Ábrahámnak megparancsolta, hogy áldozza fel Izsákot (Zsid 11:17-18). Izsák nem az egyetlen fia volt Ábrahámnak. Izmael volt az elsőszülött, Isten viszont azt mondta Ábrahámnak, hogy engedhet Sára kérésének, elküldheti Izmaelt meg az édesanyját, mert Ő majd gondoskodni fog róluk. Azt is kijelentette, hogy Ábrahám utódait Izsákról nevezik majd (1Móz 21:12-13). *A következő fejezetben Isten viszont azt kéri Ábrahámtól, hogy áldozza fel Izsákot égő áldozatként.* Az Úr utasítása Mózes első könyve 22. fejezetében egyértelműen ellentétes a 12-21. fejezetekben található ígéreteivel. *A zsidókhöz írt levél* arra a következtetésre jut, hogy Ábrahám csodálatos módon oldotta fel ezt a helyzetet azzal, amikor úgy gondolta: Isten majd feltámasztja Izsákot a feláldozása után. Ez azért lenyűgöző, mert azelőtt még senki nem támadt fel. Úgy tűnik, hogy Ábrahámot a korábban Istennel szerzett tapasztalatai vezették erre a következtetésre. Zsid 11:12 verse megjegyzi, hogy Izsák az Úr hatalmának köszönhetően született meg, „*mintegy kihalttól*”. Pál azt is megjegyezte, hogy noha Ábrahám „*mintha halott lett volna*”, Sára pedig meddő volt, a pátriárka a „*reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz*”. Ugyanis hitte, hogy Isten „*a holtakat megeleveníti, és azokat, amelyek nincsenek, előszólítja mint meglevőket*” (Róm 4:17-20). Így Ábrahám feltételezhette, hogy ha Isten már bizonyos értelemben életre keltette Izsákot „*a holtak közül*”, akkor azt képes újból megtenni. Azt látta az Úr múltbeli vezetésére tekintve, hogy Ő mit tehet meg a jövőben.

Miért olyan fontos azon gondolkozni, hogyan vezetett minket az Úr a múltban, azért, hogy a jelenben is megőrizzük a hitünket és a belé vetett bizalmunkat?

MÓZES: HINNI A LÁTHATATLANT

Olvassuk el Zsid 11:20-28 szakaszát! Mit tettek ezek a hithősök? Milyen kapcsolat van a tetteik és a reménység, azaz a nem látott dolgok között?

Mózes a második nagy példakép ebben a hitről szóló szakaszban. A fejezet két olyan esettel vezet be és összegzi az életét, ami szembeszegülést jelentett a fáraóval. Amikor megszületett, a szülei elrejtették, mivel „nem félték a király parancsától” (Zsid 11:23), Mózes pedig „Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától” (Zsid 11:27, RÚF). Mózes legfontosabb tette viszont az volt, amikor „tiltakozott..., hogy a fáraó lánya fiának mondják” (Zsid 11:24, RÚF). Arra következtethetünk, hogy őt szánták a következő fáraónak, mivel az örökbefogadó anyja a „fáraó lánya” volt. Mózes azonban készen állt hátrahagyni az akkori leghatalmasabb birodalmat, annak trónját, hogy az éppen kiszabadult rabszolgák/menekültek vezetője legyen.

Vessük össze Zsid 11:24-27 és 10:32-35 részeit! Milyen hasonlóságokat veszünk észre A zsidókhöz írt levél eredeti címzettjeinek és Mózesnek a helyzete között?

Mózes nagyságát mutatja, hogy képes volt túllátni az egyiptomi fáraó ígéretein, mert inkább a láthatatlant, azaz Isten ígéreteit nézte. *A zsidókhöz írt levél* szerint az volt a helyzet nyitja, hogy „a megjutalmazásra tekintett”, nem pedig Egyiptom gazdagságára. Zsid 10:35 verse ugyanerre a jutalomra utal, amit az Úr mindenkinek megígért, aki hisz benne.

Minden bizonnyal erőteljes visszhangra talált az első olvasókban az, amit Pál Mózes döntéséről mondott. Krisztusba vetett hitük miatt szidalmazásokat és bántalmazásokat szenvedtek el. Sokat nyomorgatták őket, elveszítették javukat (Zsid 10:32-34). Egyesek börtönbe kerültek (Zsid 13:3). Ezzel párhuzamos, hogy Mózes vállalta a bántalmazásokat Isten népével együtt, Egyiptom kincseit felcserélte „a Krisztusért való” gyalázattal, mert hitte, hogy a Krisztustól jövő jutalma nagyobb bárminél, amit Egyiptom kínálhat.

Milyen küzdelmekkel kellett eddig szembenéznünk a hitünk miatt? Miről kellett lemondanunk emiatt? Végeredményben miért éri meg a jutalom, még ha most nem is láthatjuk?

RÁHÁB ÉS MÁSOK HITE

Olvassuk el Józs 2:9-11 és Zsid 11:31 verseit! Miért sorolják Ráháb-ot, a pogány prostituáltat a szent bibliai szereplők közé?

Ráháb talán a legnagyobb meglepetést szerző szereplője a 11. fejezetnek. Egyike a listában név szerint említett két nőnek. Ő a tizedik a sorban, előtte Izrael ősatyái és pátriárkái, és mindegyiket igaznak tekinti az Ige. Ráhábról azonban tudjuk, hogy pogány prostituált volt.

Az a legmeglepőbb, hogy ő került a fejezet tematikus közép- és tetőpontjába is egyben. A felsorolás rendje egyedi. Mindegyik gondolat azzal az ismétlődő fordulattal kezdődik, hogy „*Hit által*”. Az alapvető minta az, hogy „*Hit által XY ezt meg azt tette*” vagy „*Hit által ez meg az történt XY-nal.*” Az ismétlődő fordulat azt a várakozást kelti az olvasóban, hogy az események csúcspontjaként ezt hallja: „*Hit által vezette be Józsué a népet az ígért földjére.*” A szöveg viszont nem ezt mondja, hanem Józsuét átugorja és inkább a prostituáltról szól. Ráháb megemlítése után az ismétlődő mintasor hirtelen megszakad a következő megjegyzéssel: „*És mit mondjak még?*” (Zsid 11:32)? Pál ezután sietve felsorol néhány nevet és esetet, amit nem magyaráz meg részletesen. Ráháb figyelt, hitt és engedelmeskedett, még ha nem is látott mindent. Nem látta az egyiptomi csapásokat, sem a Vörös-tengernél történt szabadulást, sem a sziklából fakadó vizet, sem a mennyből alászálló kenyeret, mégis hitt. Jó példa volt *A zsidókhöz írt levél* hallgatósága számára, akik nem hallották Jézust prédikálni, nem látták csodát tenni, mint ahogy számunkra is jó példa, mert mi sem láttuk egyiket sem. „Ráháb egy parázna nő volt, aki Jerikó városfalán lakott. Elbújtatta a két izraelitát, akiket a város védelmének a kikémlelésére küldtek. Irántuk tanúsított kedvessége, illetve az Istenben való hitének a megvallása miatt a kémek megígérték, hogy amikor sor kerül Jerikó ostromára, megkímélik Ráháb és a családja életét” (Ellen G. White: *Daughters of God*. 35. o.).

Pál ezt követően felsorolja (Zsid 11:35-38), hogy egyesek milyen nehézségeket éltek át. A „*nem fogadták el a szabadulást*” (Zsid 11:35, RÚF) kifejezés azt jelenti, hogy megszabadulhattak volna, de inkább nem éltek a lehetséggel, az Isten által megígért jutalmat választották.

Egyikünk sem látta például a hatnapos teremtés, a kivonulás vagy Krisztus kereszthalálának eseményét, miért van mégis számos jó okunk hinni, hogy ezek mind megtörténtek?

JÉZUS, A HITÜNK SZERZŐJE ÉS BETELJESÍTŐJE

Olvassuk el Zsid 12:1-3 verseit! Mire szólítanak fel minket ezek a versek?

Jézus a csúcspontja a hitről szóló értekezésnek *A zsidókhöz írt levél* 12. fejezetében. Pál Krisztussal kezdte meg a levelét, aki „*eljövendő*” és „*nem késik*” (Zsid 10:37), és azzal fejezi be, hogy Ő a hitünk bevégzője (Zsid 12:2). Úgy utal Jézusra, mint a „*hit szerzőjére és beteljesítőjére*” (HUNB). Vagyis Ő az, aki lehetővé teszi a számunkra, hogy higgyünk. Ő a példaképünk, aki megtestesíti a hittel teljes életet. Krisztussal tökéletes kifejezésre jutott a hit.

Jézus a hitünk „szerzője” (avagy „fejedelme”) legalább három értelemben.

Először is, Ő az egyetlen, aki teljes mértékben végigfutotta a versenyt. Az előző fejezetben tárgyalt személyek még nem érték el a céljukat (Zsid 11:39-40). Viszont Jézus belépett Isten nyugalamába a mennyben és az Atya jobbán foglalt helyet. Mi a többiekkel egyetemben Jézussal fogunk uralkodni a mennyben (Jel 20:4).

Másodsor, igazából Krisztus hibátlan élete volt az, ami lehetővé tette mások számára, hogy részt vegyenek a versenyen (Zsid 10:5-14). Ha Jézus nem jött volna el, akkor bárki másnak hiábavaló lett volna részt venni rajta.

Végül pedig, Ő az oka annak, hogy van hitünk. Mivel egy Istennel, Ő fejezte ki irántunk az Atya hűségét. Isten sosem hagyott fel a megmentésünk munkálásával, ezért fogjuk végül megkapni a jutalmat, ha nem adjuk fel. Jézus türelemmel futott és hűséges maradt, még akkor is, amikor mi nem voltunk hűségesek (2Tim 2:13). A mi hitünk csupán válasz az Ő hűségére.

Végző soron Jézus azért a hitünk „beteljesítője”, mert tökéletesen bemutatja, hogyan kell lefutni a versenyt. Ő hogyan futott? Minden akadályt félretett, amikor mindenről lemondott értünk (Fil 2:5-8). Egyetlen egyszer sem követett el bűnt. Tántoríthatatlanul a jutalmon tartotta a szemét, ami pedig annak az öröme volt, hogy láthatja az emberiség megmentését a kegyelme által. Így eltűrt minden félreértést és bántalmazást, vállalva a keresztyálgyalázatát (Zsid 12:2-3).

Most rajtunk a sor a versenyfutásban. Bár sosem érhetjük el azt saját erőből, amit Jézus tett, mégis látjuk tökéletes példáját, és így belé vetett hittel rajta tartjuk a szemünket (ahogyan azt mások is tették előttünk). Hitben haladunk tovább előre, bízva a nagy jutalom ígéletében.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Hitben lettetek Krisztus tulajdonaivá, és hit által kell benne folyton növekednetek odaadás és elfogadás folytán. Mindent oda kell adnotok: szívet, akaratot, szolgálatot és saját éneteket is, hogy parancsait mindenkor teljesíthessétek. Hasonlóképpen kell mindent kapnotok: Krisztust mint az áldások összességét, hogy szívetekben maradjon és erősségetek, igazságotok és segítőtök legyen, hogy erőt adjon engedelmességre” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 52. o.)!

„Isten sohasem kívánja tőlünk, hogy valamit elhiggyünk, mielőtt elegendő bizonyítékot adna, amelyre hitünket alapozhatjuk. Számos bizonyosság szól az értelmünkhöz Isten létezéséről, jelleméről és Igéjének igaz voltáról. Ám Isten a kételkedés lehetőségét nem távolította el. Mert hitünknek határozott bizonyítékokon és nem feltevéseken kell alapulnia. Azok, akik kételkedni akarnak, találnak alkalmat; viszont akik teljes szívből az igazságot keresik, számtalan bizonyítékot találnak hitük megszilárdítására.

Lehetetlen, hogy halandó ember az Örökkévaló jellemét vagy művét felfoghassa. Még a legélesebb elme és legképzettebb szellem előtt is titokzatosságra burkolózik szentsége. »*Az Isten mélységét elérheted-e, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-e? Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg*« (Jób 11:7-8)” (i. m. 78. o.)?

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Egy korai keresztény gondolkodó ezt írta: *Credo ut intelligam*, ami latinul annyit jelent, hogy „Hiszek, hogy megérthessem.” Zsid 11:3 verse azt mondja, hogy „*hit által értjük meg...*”. Mi a kapcsolat a hit és az értelem között? Miért előzi meg gyakran a hit a megértést? Miért kell tehát időnként hit alapján megközelíteni egyes dolgokat, mielőtt valójában megértenénk azokat?
- 2) A görög *pistis* szó egyszerre jelenti azt, hogy „hit” és „hűség”. Miért fontos mindkettő, ha meg akarjuk érteni a „*hit által*” élni kifejezés jelentését? Hogyan mutatták ki *A zsidókhöz írt levél 11.* fejezetének szereplői a hitük valóságát a hűségükkel? Hogyan tehetünk mi is ugyanígy?
- 3) A hit Isten ajándéka (Róm 12:3), de nekünk mi a szerepünk annak elfogadásában és megtartásában? Van egyáltalán bármilyen szerepünk benne?

GRANÁR JÁNOS:

LEGSZEBB KÉP

Lelkem csendes műterem.
Fehérruhájú vásznain
az Úr színével keverem
való vonallá álmaid.

Egy munkán dolgozom.
Modell: a lélek embere.
Sárból, lélekből való ember,
az Isteni Felség remeke.

Néha rezdül a színes ablak,
az Úr szűrődik rajta át.
Keresi, hogy lelkem vásznán
megismeri-e önmagát.